

1 OCT. 1922

No. 19.

27e Jaargang

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Niemand heeft meerder liefde dan deze, dat iemand zijn leven zette
voor zijne vrienden. Johannes 15 : 13.

Een Uitdaging:

**Kunnen de critici op het Mormonisme een hooger plan en
betere resultaten aantonen in alle wegen
van het goede, dan Mormonisme
alreeds heeft bereikt?**

Rede, gehouden in den Salt Lake Tabernakel,
12 Maart 1922 door Ouderling Nephi L. Morris.

(Vervolg.)

„Verscheidene jaren geleden bracht ik uit Egypte den grootsten waterbouwkundige in de wereld mede, den man, die den Assuan-dam bouwde in den Nijl — Sir William Wilcocks, de man, die er aanspraak op maakt ontdekt te hebben waar de Hof van Eden zich bevond bij het vereenigingspunt van de rivieren de Tigris en de Euphraat — en ik zond hem uit om de besproeiingssystemen te bezichtigen in de Ver. Staten en hij zeide: „Nergens heb ik een volk gezien, dat zóó wijs het water weet toe te passen voor het land, dan in de omgeving van Salt Lake City.”

Opvoedkundig succes.

Dat zijn de successen die het resultaat zijn van goed-geleide arbeidskracht. Maar zijn de resultaten van deze Heiligen der Laatste Dagen begrensd tot dingen van uitsluitend materialistisch karakter? Wat hebben wij gedaan op het gebied der opvoedkunde? Laat mij slechts eenige dingen aanhalen.

Dr. Winship zeide in zijn „Educational Journal” dat twee jaar geleden in Boston gepubliceerd werd: „Geen andere staat in de Ver. Staten kan bij Utah vergeleken worden inzake het buitensluiten van luiheid op den leeftijd van 12 tot 18 jaar.”

Wat zeide Perry G. Holden hier een jaar geleden op deze zelfde plaats?

„Nergens in Amerika heb ik zulke voorbeelden van doorzicht en samenwerking gezien.”

De Mormoonsche Kerk is voor ieder die haar goed begrijpt, een groot opvoedkundig instituut, verdeeld in klassen en afdelingen om ieder lid te kunnen onderwijzen en ontwikkelen. Onze Zondagsscholen worden algemeen erkend, zelfs door onze vrienden van andere geloofsgenootschappen, als de beste Zondagsscholen ter wereld. Ik kan u niet precies zeggen wat het juiste aantal ingeschrevenen is; het is ongeveer 150.000. Er is goed-geleide energie op het gebied van godsdienstige opvoeding, het meest noodzakelijke ding in de hedendaagsche wereld. Zie de Hulpverenigingen, de voornaamste organisaties en den dienst, dien zij voortdurend bewijzen. Toen, gedurende den oorlog, de zendingen van de Zustershulpver. van de Heiligen der Laatste Dagen ontvangen werden aan het hoofdkwartier te Denver en de naam van de H. der L. D. Zustershulp. vereen. op de etiketten gedrukt was, zeide de inspecteur: „Laat het doorgaan, wij weten dat het goed is. Het heeft geen onderzoek noodig”. Dit is een reputatie, verdiend door goed-geleide energie in openbaren dienst.

Een aantal jaren geleden, toen in China millioenen omkwamen bij den hongersnood, zonden zij een groote scheepslanding tarwe voor hulp.

Gedurende den laatsten oorlog bewees dezelfde organisatie schitterende diensten, waardoor zij een voorbeeld waren voor hen, die met hun werk in aanraking kwamen.

De jongelieden, iedere week tezamen komend, bestudeeren de problemen van menscheijkheid, dienst en gezondheid. Waar vindt gij een instelling die deze opvoedkundige pogingen evenaart?

Onze inspecteur van openbaar onderwijs heeft uitgerekend, dat, als al deze mannen en vrouwen, die vrijwillig in de verschillende organisaties der Kerk werken, betaald werden volgens de algemeen geldende salarissen, het meer dan 11 millioen dollar per jaar zou kosten om hen te betalen.

Uitnoodiging tot Vergelijking.

Nu, mijne vrienden van de I.C.W.I., waar hebt gij zulk een leger vrijwillige dienstknechten des Heeren, mannen en vrouwen, die door daadwerkelijken dienst elf millioen per jaar bijdragen om de beginselen van Christeljkheid te prediken? Gij zegt dat wij een „dreigend gevaar” zijn, maar indien de wereld niet leert beter te onderwijzen en te leiden dan zij in de laatste generatie gedaan

heeft, dan kan het zijn, dat wij misschien ééns de hoop der Christelijke beschaving zullen zijn. Ik waag déze bewering zonder vrees voor vruchtbare tegenspraak, dat gij in de „Mormoonsche” Kerk een grooter percentage der leden actief in hun godsdienst zult vinden dan in eenig andere kerk ter wereld.

Wij spreken over het te hard werken van den mensch. Dat is de zuiverste soort bedrog. Wij vinden hen alreeds dood en brengen ze tot leven terug door hen iets te doen geven. Dat is de reden waarom wij in aantal en sterkte toenemen.

Ongeveer 75 % van ons aantal leden heeft een verantwoorde-lijke positie en gij kunt gelooven dat zij door de uitbreiding van de talrijke organisaties dit werk in zekere mate van vertrouwen verrichten.

Het zendingssysteem, dat ingewijd werd in de dagen van den Profet Joseph Smith — bevat buitengewoon groote opvoedkundige waarde. Heeft een der kerken, die haar vertegenwoordigers had in dat Christelijk Instituut, ons systeem van evangelieprediking aan de naties der aarde geëvenaard? Hoe doen wij het? Wij zoeken een jongen, die fysiek en geestelijk normaal is, wij overtuigen ons dat zijn ouders hem kunnen missen en voor hem kunnen zorgen als hij eenige financiële hulp noodig heeft; en als hij het onderzoek doorstaan heeft, dus zedelijk rein en lichame-lijk geschikt is en eenige kennis heeft van God en het evangelie, dan geven wij hem een heilige roeping en zetten hem ter zijde als zendeling. Dan gaat hij heen voor 1, 2 of 3 jaren. Dikwijls zenden wij een schijnbaar ruwen jongen uit, maar wij ontvangen in ruil een beschaafden en geschikten zendeling, wiens leven daarna gewijd is aan den dienst des Heeren. Om het effect van dezen dienst met een voorbeeld toe te lichten, wil ik u een gebeurtenis verhalen, die plaats had in Camp Lewis tijdens de mobilisatie van het leger.

Bij zekere gelegenheid riep de commandeerende officier de compagnie tot orde en vroeg of er ook eenige Mormonen in de Compagnie waren. Vier „Mormoonsche” jongens stapten met beven-de harten voorwaarts, zooals hun geboden was. Zij wisten niet of zij voor den krijgsraad moesten komen of zonder meer ontslagen zouden worden uit het leger, als zijnde een „dreigend gevaar”, maar tot hun verrassing zeide de officier: „Jongens, er is een kame-raad gestorven. Wij zouden graag zien dat gij den begrafenisdienst zoudt leiden”. Zonder een oogenblik te aarzelen, bereid-den zij den dienst voor. Zij zongen, baden en hielden een geschikte toespraak en eindigden met gebed.

Een Katholieke jongen, die hiervan getuige was, schreef aan zijn moeder hier in deze stad: „Moeder, ik heb altijd onder de Mor-monen gewoond; ik heb ze tot nu toe nooit gekend en als ik uit het leger terug kom, ben ik van plan kennis te maken met deze Mormonen”.

Nu, mijne vrienden van het Intermountain Christian Workers Institute, welke van uwe kerken kan vele duizenden mannen en vrouwen verschaffen, die in een oogenblik zulk een teere, geestelijke zaak op zich kunnen nemen als het leiden van een begrafenisdienst?

Deze jonge mannen waren in staat het te doen, omdat zij opgevoed zijn in den dienst des Heeren. Dus, wij dagen het Intermountain Christian Workers Institute in gemoede uit, gelijkwaardige dingen te voorschijn te brengen.

Tweeduizend man bijna altijd in het zendingsveld en de dag zal spoedig komen, waag ik te voorspellen, dat wij het aantal zullen verdubbelen en verdrievoudigen vanwege de behoefte aan zendelingen. Ik weet hoe in het oosten een nietswaardig opruier probeert rumoer te verwekken en dat in Engeland gelijke pogingen worden aangewend om ons werk tegen te houden; maar in Duitschland hebben zij de ouderlingen noodig, zij openen hun scholen, zij noodigen de zendelingen uit te spreken. Duitschland was een tijd lang gesloten voor hen, maar nu verwelkomen zij de zendelingen daar; en als Engeland niet over haar aanval van vrees heenkomt, dan zullen de ouderlingen van daar vertrekken en gaan waar zij welkom zijn en er zal een grootere belooning zijn voor hun diensten daar.

Statistiek over Levensduur.

Hier zijn eenige statistici, waar ik tot besluit de aandacht op moet vestigen. Het is een groot ding te leeren hoe men moet leven en hoe men steeds meer overvloedig kan leven in zijn omgeving. De Utah Public Health Journal, gepubliceerd een jaar geleden, geeft eenige belangrijke statistieken. Merk op wat deze „Mormonen” bereikt hebben met de manier van leven die zij hebben geleerd:

„Het gemiddelde geboortecijfer in de Ver. Staten gedurende 5 jaren geleden was 24.3 per 1000. Onder de Heiligen der Laatste Dagen was het 37 per 1000 voor dezelfde periode.

„Het gemiddelde sterftcijfer in de Ver. Staten in een periode van 5 jaren geleden was 14.5 per 1000. Onder de Heiligen der Laatste Dagen was het slechts 9 per 1000.” Wat denkt gij van een volk wiens godsdienst hun levensjaren verlengt? Zijn zij een dreigend gevaar voor hun bureu of een inspireerend voorbeeld? Wat? Inzake het huwelijk, het huwelijkscijfer per 10.000 in de Ver. Staten bedroeg van 1890—1916 : 97.7. Onder de Heiligen der Laatste Dagen 150. In de Ver. Staten zijn 112 echtscheidingen per 100.000. In dezelfde periode waren er onder de Heiligen der Laatste Dagen slechts 66, een weinig meer dan de helft van dat getal.

(Wordt vervolgd).

**Een Godsdienst waar kracht van uitgaat,
moet in overeenstemming zijn met het plan van Zaligheid
bepleit door den Meester.**

Redevoering gehouden in den Salt Lake Tabernakel,
op 15 Januari 1922, door Ouderling Guy C. Wilson

(Vervolg.)

Godsdienst, waard te bezitten!

Nog niet lang geleden las ik het interessante werk van Thomas Nixon Carver, „De godsdienst, waard om te bezitten”. In de openingswoorden gebruikt hij deze taal:

Wij ontwikkelen een soort godsdienstige vrijheid, door te beweren dat de eene godsdienst zoo goed is als de andere, onder voorbehoud dat zijn aanhangers allen even eerlijk en oprecht zijn. Wij trachten natuurlijk ook ons nauwgezet geweten gerust te stellen door vol te houden dat ieder mensch getrouw moet zijn aan zijn eigen idealen.

In onze oogenblikken van hoogen godsdienstijver zouden wij zelfs zóó ver kunnen gaan, dat wij beweerden dat de zaligheid van iemand's ziel bestaat in het getrouw blijven aan zijn ideaal zelfs tot aan den dood; maar wij zijn niet geheel bereid te zeggen, dat het eenig verschil maakt wat die idealen zijn, of dat wij op de een of andere wijze het verschil tusschen ware en valsche idealen zouden kunnen aantoonen.”

Wij allen weten dat wij graag in zekerheid leven. Onzekerheid is een van de bedorven toestanden van het leven. Niemand kan gelukkig zijn wanneer hij zich in onzekerheid bevindt.

Mr. Carver gaat verder te vertellen dat er, volgens zijn meening zekere onderscheidingsteekenen zijn, die men moet gebruiken wanneer men een grens trekt tusschen een ware en een valsche kerk:

„Wat is de beste godsdienst? De beste godsdienst is diegene die: 1°. de machtigste aansporing is voor de energie; 2°. die energie het meest productief maakt.”

Van al de richtingen die de menschen uitgedacht hebben, doet de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen een beroep op de wereld om gehoord te worden, en wij zijn gewillig geoordeeld te worden door alle rechtvaardige richtingen in de wereld verspreid.

Eenige jaren geleden zeide Doctor Forsythe, een groot geleerde in Engeland, terwijl hij lezingen hield in Londen: „Vooruitgang

zonder eenige zekerheid omtrent het doel is even onmogelijk in de praktijk als dwaas in idee.

Het is louter beweging, louter verandering. Wij hebben een bepaalde richting noodig om te besluiten of beweging werkelijk vooruitgang is. De eenige richting is de een of andere methode van handelen of het einddoel zelf."

Dan langs deze lijn verder gaande, komt deze zelfde schrijver tot een zeer merkwaardige verklaring. Hij ziet vooruit naar een tijd wanneer de een of andere Apostel, geen andere Christus, maar een Apostel komen zal met de waarheid en hij roept de wereld op de komst van dien Apostel te verwachten.

Deze zijn de woorden die hij bezigt:

„Maar dit alles beteekent, dat er vruchtbare aarde gevormd wordt voor het groote nieuwe Woord, wanneer het Gode behaagt Zijn Apostel te zenden, laten wij er echter van verzekerd zijn dat Hij, wanneer Hij komt een Apostel zal zijn en geen Verlosser, een prediker van het onveranderlijke woord en het veranderde uur, en niet een nieuwe Christus, om goed te maken wat de oude te kort schoot."

Deze zelfde man spreekt van het gevaar van de liberale ideeën die de menschen in de wereld bezitten, waardoor het volk vreedig schijnt te zijn met de meening dat de eene godsdienstige opvatting even zoo goed is als de andere, indien degene die daarin geloof oprecht en eerlijk is in zijn overtuiging. Hij zegt:

„Een ultra-liberalisme heeft altijd dit gevaar, dat het zich zóóver van haar standpunt verwijderd, dat het van hulpstroepen verstoken is en geestelijk genoodzaakt is zich aan de wereld over te geven. Indien het dan niet vernietigd wordt, zal het in een streek verblijven waar het volkomen door de wetten van een vreemd land geregeerd zal worden. Langzamerhand past het zich aan de nieuwe bevolking aan en wordt langzaam geabsorbeerd, zoodat de eerste beginselen van Christus vergeten worden. Het zal dan wonen in een godsdienstig syncretisme dat te veel gemeen heeft met den natuurlijken mensch om de kenmerken te dragen van den Heer Jezus. Dit is hetgeen geschiedde met de meeste Joden die zich in ballingschap bevonden."

Mijne broeders en zusters, ik wil uw aandacht vestigen op het heerschend vooroordeel tegen het woord „dogma”.

Het woord op zichzelf schijnt onwelluidend, maar zeer zeker zal niemand ontkennen, dat een ondogmatisch Christendom, niet het Christendom is van het Nieuwe Testament. Indien er ooit een leeraar in de wereld geweest is die dogmatisch was, dan was het de Meester zelf. Hij sprak als iemand die autoriteit heeft, en wanneer hij sprak betreffende de gebruiken en leeringen der Joden, zeide hij:

Goddelijke Autoriteit noodzakelijk.

„Gijlieden, hebt hooren zeggen” dit of dat, „maar ik zeg tot u” iets anders. Ik vind hier in het woordenboek van Webster een definitie van het woord „dogma”:

„Dogma is een bepaald beginsel of leerstelling; een leerstelling in formule gebracht en door de kerk als vaststaand aangenomen”. Nu, wanneer wij een kerk vinden die geen bepaald beginsel of leerstelling heeft, die tot formule gebracht is, geen leerstellingen die als vaststaand beschouwd worden, dan kunnen wij zeggen dat die kerk niet dogmatisch is; maar dat is niet datgene wat de wereld vandaag van noode heeft. Zij heeft iemand noodig die met autoriteit spreekt en ons vertelt wat wij te doen hebben. Nu, gelijk ik zooeven zeide, heeft de wereld zich beleedigd geacht door onze bewering, dat er slechts één ware kerk is, en dat de kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, die ware kerk is. Ik vraag u, in volkomen oprechtheid, even te luisteren naar de verklaring van die gedachte. God de Vader en Zijn Zoon, Jezus Christus, stonden voor den jongen profeet, op dien Meimorgen van 1820, in menschelijke gedaante. Zij spraken tot hem gelijk een mensch tot den anderen spreekt, zooals wij zoo vaak door de Schriften gehoord hebben. Zij kwamen met een bepaald doel, om hem en de wereld een nieuw begrip te geven van de oude waarheid.

Joseph Smith zeide nooit, van het begin van zijn bediening tot het eind van zijn leven in 1844, dat hij iets nieuws aan de wereld gebracht had. Hij herhaalde, telkens en telkens weer, dat hij niet anders geweest was dan een instrument in de handen van God om het Evangelie van Jezus Christus wederom op de aarde te brengen, zooals het hem door den Meester geleerd was.

Nu was het zeer zeker een strenge critiek die de Meester uitoefende toen hij zeide, met betrekking tot alle kerken: „Zij zijn allen verkeerd”. Laten wij dit even een oogenblik beschouwen. In het begin van de Schrift leest men dat God gezegd had, toen Adam en Eva in den Hof van Eden geplaatst waren: „Laat ons menschen maken naar ons eigen beeld”, en verder wordt er beweerd dat Hij zulks gedaan heeft.

Gedurende de geheele geschiedenis van dien tijd vinden wij geen ander begrip van den Vader, dan dat Hij een persoonlijkheid was. Wanneer wij dan komen tot Exodus, waar de kinderen Israëls uit het land van Egypte trekken, vinden wij daar de noodzakelijkheid, omdat dit volk, gedurende vele geslachten in slavernij was gebleven, van een nieuwe openbaring van de persoonlijkheid van God onzen Vader. Het schijnt dat Hij, om hun verkeerde begrippen weg te nemen, gekomen was om zijn tastbaarheid aan te toonen; daarom riep Hij Mozes naar den Berg en zeide hem in een

kloof van de steenrots te gaan staan, en Hij zoude hem met Zijne hand overdekken totdat Zijne heerlijkheid zoude voorbijgegaan zijn en hij Zijne achterste deelen zoude kunnen zien.

Bij een andere gelegenheid gingen Mozes, Aäron, Nadab en Abihu, en 70 van de ouderlingen van Israël tot den Berg, en zij zagen den levenden God, en onder Zijne voeten was een saffieren steen. Zoover als wij in staat zijn te zien, was hier slechts één bedoeling in. Tot deze mannen was geen bijzondere openbaring gekomen, behalve wat Zijn persoonlijkheid betrof. Hij deed dit klaarblijkelijk om die persoonlijkheid aan deze mannen te toonen. En toen Jezus Zelf kwam, zeide hij: „Degene die Mij gezien heeft, heeft den Vader gezien”. Hem werd verteld dat Hij het uitgedrukte beeld van Zijn Vader was, en herhaaldelijk trachtte Hij het de wereld duidelijk te maken dat Hij en Zijn Vader één waren. Nu, in zooverre als volkeren en kerken, die op de aarde bestonden in den tijd van den Profet Joseph Smith, aan de wereld predikten dat God geen lichamelijken vorm had, en niet op een mensch geleek, zoo predikten zij zekerlijk een leerstelling in strijd met Hem en zijn vroegere leeringen, en in dit opzicht waren zij zeer zeker allen verkeerd. Het zoude geen vriendschappelijke handeling zijn geweest, wanneer hun verteld was geworden dat zij recht waren, terwijl zij verkeerd waren

Het werkelijke van de Opstanding.

Ook scheen het dat Jezus veel moeite deed, om op het volk van dien tijd den indruk van het werkelijke van Zijn opstanding achter te laten. Op dien Zondagmorgen, toen de steen van het graf was afgewenteld en Jezus uitkwam; een opgestaan wezen. In 't eerst kon Maria Hem niet onderscheiden van den tuinman; en toen hij haar bij den naam noemde, wilde zij Hem waarschijnlijk omhelzen, maar Hij zeide: „Raak mij niet aan, want ik ben nog niet opgevaren tot Mijnen Vader”; en toen Hij wandelde met 2 van Zijne discipelen, die naar Emmaus gingen, wisten deze mannen niet dat zij naast een onsterfelijk wezen voortschreden. Toen de discipelen in de kamer te Jeruzalem vergaderd waren, verscheen, terwijl de deur gesloten was, de Meester aan hen, en zij waren bevreesd, denkende dat zij een geest zagen, maar Hij zeide: „Tast Mij aan en ziet, want een geest heeft geen vleesch en beenderen gelijk gij ziet dat Ik heb”. Toen, om hen te overtuigen van de werkelijkheid van de opstanding, vroeg Hij of zij iets te eten hadden. Zij brachten Hem gebraden visch en honigraat, en Hij at in hun tegenwoordigheid, om het werkelijke van Zijn opstanding aan te toonen.

(Wordt vervolgd.)

Niemand heeft meer liefde dan deze,

ALBERTUS ROND

dat iemand zijn leven zette voor
zijne vrienden.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
JOHN P. LILLYWHITE.

Assistent:
C. ZAPPEY.

† OUDERLING ALBERTUS ROND.

De Nederlandsch-Belgische Zending heeft een groot verlies geleden. Een van haar trouwste, ijverigste werkers is heengegaan. Ouderling Albertus Rond, welke werkzaam was in Amsterdam, is aldaar den 15den September, tengevolge van een hartkwaal, overleden.

Geroepen gelijkerwijs als Aäron, keerde ouderling Rond naar het land zijner geboorte terug om de blijmare van het herstelde Evangelie bekend te maken aan zijn vroegere landgenooten. Plotseling uit den kring zijner werkzaamheden op deez' aard geroepen, dragende het Melchizedeksche Priesterschap, is ouderling Rond zonder twijfel overgeplaatst naar een ander arbeidsveld, om daar zijn stem te verheffen en het plan van zaligheid te prediken en den blijden dag des Heeren te verklaren aan diegenen die in het verleden henengingen zonder gehoord te hebben van de boodschap van leven en licht, en verlossing te verkondigen aan de gevangenen.

Alhoewel treurende en diep getroffen door het verlies van zulk een dienstknecht Gods, zulk een echtgenoot en vader, hebben wij stervelingen redenen voor verheuging en dankbaarheid. De overledene is heengegaan in de volle overtuiging, zekerheid en wetenschap dat God de Vader van den hemel heeft gesproken in deze de laatste bedee-ling des tijds. Verheuging en dankbaarheid kunnen wij hebben, want daar is één naar onze voorouders, die hongeren en dorsten naar het brood en water des eeuwigen levens, gegaan, dragende het Priesterschap van een levend God en gemachtigd en terzijde gezet door een Apostel des Heeren.

Wij bidden God, den Vader der geesten, om sterkte en kracht voor hen die door dit smartelijk scheiden het meest getroffen worden. Zijn geliefde echtgenoot, welke hem vergezeld van over den oceaen en straks terug moet

keeren zonder hem, met wien zij het lief en leed des levens heeft gedeeld en alleen het stoffelijk overschot terug mag voeren om het ter ruste te leggen in Zion, waar Gods volk vergadert. Ook zijn kinderen, welke hem kort geleden een vaarwel toeriepen, toen hij hen verliet als een heilgezant om de boodschap van vrede en geluk aan zijn medenatuurgenooten te brengen, zullen zijn gelaat in dit aardsch tranendal niet meer aanschouwen.

Ofschoon weenende en rouwende over het verlies, treuren wij niet zooals diegenen treuren, die zonder hoop zijn in dit leven, wetende dat ouderling Rond niet dood is, maar zijn werk op deze aarde volbracht heeft en naar een grooter arbeidsveld is overgeplaatst, waar zijn werkzaamheden mogelijk meer gewaardeerd zullen worden dan dat zij door den sterfelijken mensch gedaan werden. In den dag der dagen zal hij onder hen bevonden worden die hun kleederen rein gewasschen hebben in het bloed van het Lam Gods. Tot aan den tijd dat hij het tijdelijke met het eeuwige verwisselde, was hij met geheel zijn ziel voor den vooruitgang van het werk des Heeren arbeidende en van hem kan gezegd worden: Het leven was hem Christus en het sterven zijn gewin.

Zendelingen en heiligen zijn diep bedroefd over het verlies van zulk een vriend en betuigen hiermede hun welgemeende deelneming en sympathie aan zijn vrouw en kinderen en aan al diegenen die getroffen worden door dit smartelijk scheiden.

Ouderling Rond bekleedde het ambt van Hooge Priester. Hij werd 24 November 1862 te Zwolle geboren, zoon van Conrad Rond en Echtberdiena Jansen en werd 21 Mei 1898 gedoopt door ouderling F. E. Hansen en bevestigd door ouderling A. van Dam, vertrok in September 1909 naar Zion en arriveerde 21 November 1921 met zijn vrouw in het zendingsveld en was sinds dien tijd tot aan zijn dood, werkzaam in de Amsterdamsche gemeente.

Een dag vóór zijn overlijden, hetwelk 15 September plaats vond, op weg naar huis zijnde, na met traktaten van deur tot deur werkzaam geweest te zijn, bevingen hem duizelingen en viel hij in de armen van een voorbijganger, traktaten nog in de hand, neder. Den volgenden morgen half twaalf overleed hij in het Tesselschade Ziekenhuis.

Volhardt tot het einde.

Al vindt gij menig struikelblok,
Op 't levenspad door u betreên,
Wil dan immer dapper strijden
En werken U daarover heen.

Wordt gij soms gekweld in het leven,
Zoo denkt dan niet mijn lot is zwaar,
Doch weest moedig in Uw lijden
En maakt U voor beproeving klaar.

Want de tijden zullen komen,
Dat de Heer U louteren zal,
Maakt U nu alreeds standvastig,
Vóórdat het U brengt ten val.

Gelijk het metaal als het heet is,
Geslagen wordt naar het model;
Als het kon spreken, zou 't zeggen,
Waarvoor dat gehamer toch wel.

Zoo maakt de Heer instrumenten
Van hen die den vuurproef doorstaan.
Dan is beproeving een zegen,
De weg om steeds voorwaarts te gaan.

JAC. BOS.

Merkwaardige Ontdekkingen door Geleerden van Boek van Mormon-Namen op Steenen Ruïnen van Mexico, Centraal- en Zuid-Amerika. *)

Door J. Fred Evans, Salt Lake City, Utah, U. S. A.

Een van de meest merkwaardige ontdekkingen in de laatste jaren gedaan in het veld van Amerikaansche archeologie, is een methode om de hiëroglyphen, die op de vele steenen ruïnen van Centraal-Amerika, Mexico en Zuid-Amerika gevonden zijn, te ontcijferen, en sommigen van de meest belangrijke en waardevolle archeologische ontdekkingen in deze streek zijn gedaan door verschillende onderzoekingsorganisaties.

Ten tijde dat Bancroft zijn groot werk, getiteld: „The Native

---

*) De namen uit het Boek van Mormon, welke voorkomen in dit artikel, zijn gelaten zooals zij gevonden worden in de Engelsche vertaling van het Boek van Mormon.

Races of the Pacific States of North America", geschreven had (in 1875), was onbeduidende vooruitgang gemaakt in dit veld van vertaling. Maar na dien tijd hebben verschillende geleerden zich toegelegd op die taak, en hun werk is beloond geworden door de ontdekking van een methode voor het ontcijferen van ongeveer tweevijfde van de hiërogllyphen.

Dit werk werd bij de geleerden zoo belangrijk geacht, dat het zijn weg vond in verschillende boeken, uitgegeven door het Gouvernement der Vereenigde Staten voor het Amerikaansche Bureau van Ethnologie. Een van de meest belangrijke dezer boeken was gedrukt in 1904, een vertaling zijnde van vier en twintig papieren van de schrijvingen van verschillende Duitsche geleerden, die over de geheele wereld een hooge vermaardheid gewonnen hebben door hunne inspanningen in dit veld van poging.

Een ander werk, wat later gedrukt werd door het Gouvernement, voor het Bureau van Amerikaansche Ethnologie, voor het jaar 1915, geschreven door prof. Morley van het Harvard College, is geheel toegewijd aan de studie van deze hiërogllyphen, zooals zij gevonden zijn op de steenen ruïnen, zoowel als in de oorspronkelijke Indianen-boeken, welke bewaard zijn geworden in de bibliotheken van Madrid, Parijs en Dresden.

Buiten het belang dat deze werken opwekte in de gedachten der studenten, die speciaal hun aandacht schonken aan dat onderwerp, zijn zij bijzonder belangwekkend voor den student van het Boek van Mormon, omdat veel van de namen, die gevonden zijn en verwijzen door geheel deze boeken heen, duidelijk afgeleid zijn van dezelfde spraakkundige route als overeenkomende namen, die gevonden zijn in het Boek van Mormon, en het is mijn bedoeling in dezen om deze nauwkeurige beschouwing van de Amerikaansche Archeologie aan te duiden.

Een bijzondere trek is, dat deze archeologische uitvindingen waren gedaan, en de methode van het ontcijferen dezer hiërogllyphen uitgevonden, ongeveer een eeuw nadat het Boek van Mormon te voorschijn kwam, en het zal niet onwaarschijnlijk zijn dat in de toekomst nog meer krachtige bewijzen zullen verschijnen.

Onze geleerden hebben uitgevonden, dat de Indianen de gewoonte hadden om in vele gevallen dezelfde dingen te doen als de oude heidensche volkeren deden op het Oostersche halfmond. Wij weten dat de namen van de dagen der week tot ons gekomen zijn met de namen, die hen gegeven waren ter eere van zekere heidensche goden, aldus: „Zaterdag”, genoemd naar den god „Saturnus”, „Zondag”, naar den Zonnegod, enz. Op dezelfde wijze hebben de oude inwoners van dit vasteland de dagen der week genoemd naar hun goden. Het is ook eigenaardig te vernemen, dat zij eveneens de dagen benaamden en den tijd verdeelden in kalenderweken, enz.

E. Forstemann, een van de Duitsche geleerden, verwijst voor dit gebruik in Bulletin No. 28, Bureau van Amerikaansche Ethnologie, naar pag. 559 tot het volgende :

„Voor elken dag een zekeren god te bepalen, als leider of beschermer, is een ver verbreide gewoonte, een teeken wat nog heden bemerkbaar is in Europa, in zooverre wij nog onze dagen der week naar heidensche goden noemen.

„Dit gebruik heerscht ook in het gebied van de Aztec en Maya-beschaving. Ten opzichte van zijn praktijk onder de Aztecs, heeft dr. Seler ons bijzonder gewichtige informaties gegeven in de Comte Rendu van het Berlijnsche Amerikaansche Congres van 1888, in zijn groote verhandeling over de Aubin Tonalamatl. In verwijzing naar de Maya's zegt deze geleerde in zijn verhandeling der namen van de Maya-goden, vertegenwoordigd in het Dresdener handschrift (1887), pag. 230, dat het schijnt van de Relacion van den Priester Hernandez, (hetwelk ik niet in staat ben te raadplegen) dat Cukulcan het hoofd was van de 20 goden, die, volgens de beschrijving, duidelijk de goden aanduiden van de teekenen der 20 dagen.

„De vijfde dag, Lamat, is onderscheiden onder de Kiche-Cakchikels in Guatemala door Kanel, een god van het zaaien.

„De zesde dag, Muluc (wij noemen de dagen naar Landa, d.w.z. naar het gebruik van de noordwestersche Yucatanen) is genoemd Toh in Kiche, naar de goden van de donderstormen. (Zie Brinton Kalender pag. 27).

„De zevende dag, Ahau, is genoemd in de Kiche en Cakcikel Hunahpu, de eenigste heer der macht, van welken de naam voor den dag „Ahau” duidelijk is afgeleid. (Brinton Kalender, pag. 22).

„4 Manik”. Wij weten hiervoor geen duidelijker verklaring dan wij voor de woorden Tzendal Moxico weten.”

Stephens geeft ons in zijn waardevol werk: „Travels in Yucatan, enz.”, Vol. 1, pag. 434, een Engelsche vertaling van een der autoriteiten van deze kalenders. Deze vertaling geeft uitvoerig den naam en de meening van elken dag in het jaar, van 18 maanden.
(Wordt vervolgd.)

De Uitdaging van Jackson Barry.

Een verhaal uit de Pionierdagen.

Hoofdstuk 1. De Scheiding.

Het gepeupel verliet zingende en schreeuwende het woud, een groep gemaskerde duivelen, — vloekende en vervloekende, gelaarsd, gespoord en gewapend. Vervuld door den geest van haat

-- niet vatbaar voor eenige menschelijke gevoelens, hadden zij huizen en schuren in brand gestoken en de „Mormoonsche” kolonisten aan de Bear Creek en het omgelegen land gewaarschuwd dat zij moesten vertrekken. Van sommigen, die nog niet aan de waarschuwing gehoor hadden gegeven, hadden zij genadeloos de huizen verbrand. Zij stoven voort naar een stad aan den weg, juist nadat zij de Bear Creek overgestoken hadden, toen één van hen, nadat de meeste reeds deze plaats voorbijgestormd waren, met een norsche, barsche stem schreeuwde: „Halt! H-a-l-t! Er woont een „Mormoon” hier in de laan”. De troep hield stil en de leider reed terug, lichtte zijn zwart masker op en tuurde scherp de nauwe laan in. Hij vertoonde een gezicht, hetwelk half bedekt was door een donkeren, stoppeligen baard, kleine, onderzoekende oogen en een vleezigen, stompen neus. Een wreed gezicht, een uitdrukking van sluwheid en haat lag in elke lijn van hetzelfde. Maar boven al de sluwheid en wreedheid was er de uitdrukking van een leider en de stem van een snoever en grootspreker:

„Hier! zes van jullie komen met mij, de rest ga naar huis. Voorwaarts!”

Zij galoppeerden de laan in en sommigen reden op een wanordelijke wijze door het hek, hetwelk de boerderij van Elijah Barry afsloot. Zij strompelden naar de deur, stijf van hun langen rit, luidruchtig, woest en duivelachtig in hun optreden en spraak. De leider beukte met de kolf van zijn revolver op de deur. „Kom aan, open”, zeide hij met een grauw. De deur zwaaide open en Elijah Barry stond met geweer in de hand bij de open deur met zijn oudsten zoon, een jeugdige reus, die juist meerderjarig was geworden, aan zijn zijde. Achter in de kamer, bij het zwakke herfstlicht, kon de moeder en het jongere volkje gezien worden.

„Wel, wat beteekent dit?” vroeg Elijah kalm.

„We zijn gekomen om jullie „Mormonen” te waarschuwen dat je binnen een week van hier moet verdwenen zijn”, schreeuwde de leider met een ruwe stem de kamer binnentredende, terwijl de anderen zich in de deur verdrongen.

„Zachtjes aan, alsjeblijft”, zeide Barry.

„Loop naar den drommel met je zachtjes aan! Je hebt uit Illinoy te gaan en daarmede is het uit”.

Het gesprek werd heviger, de toornige gebaren van de mannen met hun zwarte of gemaskerde gezichten voorspelden moeilijkheden. Barry was kalm en wijs.

„Ik kende u, Bill Wilton, toen gij in 't geheim uit Texas vluchtte. Ik heb nimmer met Sam Houston gevochten zonder te leeren hoe ik voor mijzelve moest zorg dragen, en om jullie in te lichten”, hij sloeg zijn blik op de andere woestelingen die dicht bij elkan- der waren gaan staan, „maak ik je bekend dat ik van plan ben om

vroeg in de lente, wanneer het reizen makkelijk is, te vertrekken en niet eerder”.

„Het zal beter voor je zijn als je onzen raad aanneemt en vertrekt, anders zal je je dak boven je hoofd verliezen”, bedreigde de leider norsch.

„Weest niet bevreesd, ik geloof wel”, zeide Barry rustig, „dat we voor onszelven kunnen zorgen”.

„Ha, ha, ha”, lachte Wilton, „we zullen je eens een lesje leeren.”

Jack stapte naar den leider, wit van woede: „Geen laf gepeupel kan mij uit dit huis verdrijven, noch uit deze plaats. Vader moge gaan, maar ik blijf en de eerste man die zonder mijn toestemming ons hek door of over komt, zal nooit terugkeeren, tenzij hij gedragen wordt. Nu kerels, ga!”

De leider sloeg een blik op hem en grijnslachte spottend, „Huh!” Het volgend oogenblik tolde hij achteruit tusschen zijn volgelingen. Barry legde kalm zijn geweer aan en Jack trok zijn pistool. De woestelingen vertrokken haastig en in verwarring.

Weinige weken later, bij zonsondergang, hielden drie gemaskeerde mannen stil voor het hek. Jack zag hen komen, en zijn geweer van het rek nemende, liep hij naar de deur, juist toen de leider van zijn paard steeg. Jack hief zijn geweer op: „De eerste man, welke over of door het hek komt, wordt neergeschoten”, zeide hij op koelen, vasten toon. De man stapte terug, aarzelde, keek naar de ernstige, strenge figuur in de deur, zag het scherpe oog gericht langs den langen stalen geweerloop, besteeg zijn paard en reed weg, op den voet gevolgd door zijn kameraden. Dit was het laatste bezoek van de woestelingen, ofschoon de familie ten allen tijde waakzaam en op hun hoede was.

Elijah Barry en zijn vrouw hadden besloten om zich bij den uittocht naar het westen aan te sluiten en zich te vereenigen met de heiligen, die reizende waren naar het Rotsgebergte. Zij waren gedwongen om hun boerderij onverkocht achter te laten en wegens de bestaande gevoelens konden zij ook geen hoop koesteren haar te verkoopen in de toekomst. Geen bewijzen of overreding kon Jack bewegen om met hen mede te gaan.

„Ik blijf hier zoolang als ik het kan volhouden”, zeide hij en tranen waren vruchteloos.

„Mijn zoon”, zeide de moeder gedurende een stillen avond als zij op den drempel gezeten waren”, wij moeten optrekken naar de plaats waar de heiligen vergaderd zijn. Er is geen andere plaats voor ons. Zij zoeken naar vrede en naar een plaats waar zij gevrijwaard zijn van het gepeupel en vervolgingen, en wij moeten met hen gaan. Als wij sterk genoeg in aantal en geloof zijn om stand te houden tegenover onze vijanden, behoeven wij niet meer

te vreezen. In de laatste dagen zal de berg van het huis des Heeren vastgesteld zijn op den top der bergen! Daar, vrij van onze vijanden, kunnen wij groot, sterk en krachtig worden."

„Moeder, ik heb gezworen dat zij mij niet zullen verdrijven, zoo ge zult geduld moeten hebben. Ik kan niet gaan”.

De moeder weende.

(Wordt vervolgd).

Uit ons eigen Zendingsveld.

Zondag 17 September werd er een openlucht-vergadering gehouden te Schiedam. Ondanks het ongunstige weer waren er nochtans velen, welke aandachtig luisterden naar de volgende sprekers: broeder G. A. van Gerven, ouderlingen Hendrik Landwaard, Royden E. Weight, Hyrum Dallinga en Cornelius Zappey.

Dienzelfden avond, in de gewone vergadering, waren vele vreemdelingen aanwezig, die de openlucht-vergadering hadden bijgewoond.

Conferentie Aankondiging.

De Groningsche Conferentie zal 14 en 15 October gehouden worden. Zaterdagmiddag 2 uur zendelingen-vergadering. Zaterdagavond half acht ambtenaren- en ambtenaressen-vergadering.

Openbare vergaderingen Zondagmorgen 10 uur, des middags half drie en des avonds 7 uur.

INHOUD.

Een uitdaging: Kunnen de critici op het Mormonisme een hooger plan en betere resultaten aantoonen in alle wegen van het goede, dan Mormonisme alreeds heeft bereikt? blz. 293	† Ouderling Albertus Rond. blz. 301 Volhardt tot het einde . . . „ 303
Een Godsdienst waar kracht van uitgaat, moet in overeenstemming zijn met het plan van Zaligheid bepleit door den Meester. . . . „ 297	Merkwaardige Ontdekkingen door Geleerden van Boek van Mormon-Namen op Steenen Ruinen van Mexico, Centraal- en Zuid-Amerika „ 303 De Uitdaging van Jackson Barry . . . . . „ 305 Uit ons eigen Zendingsveld „ 308 Conferentie Aankondiging . „ 308

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.